

Recensie: School of Rock ★★★***

Gillian Lynne Theatre Londen
zondag 21 oktober 2018

foto © School of Rock London

Recensie:

Het is de keuzestress waar veel gezinnen mee kampen die op zondagmiddag naar een musical in Londen willen trekken: The Lion King, Matilda of School of Rock kijken. Wat die laatste twee gemeen hebben? Een uitgebreide jongerencast. En hoewel er iets te zeggen valt voor de boodschap rond het gebrek aan tijd dat ouders hebben voor hun kinderen tegenwoordig, de ode aan de vrijheid en je talenten ontdekken, inclusief uit je schulp durven kruipen, dat in School of Rock aan bod komt, valt deze musical met over the top en wat hyperkinetisch-acteerwerk (inclusief ranzig in de navelbuik pulken) van Alex Tomkins als Dewey Finn wat licht uit. Fijn zijn wel de vele verwijzingen naar bands als Earth, Wind and Fire, en The Who in de dialogen. Daarnaast passeren enkele bekende gitaarriffs de revue, én steekt de musical de draak met het musicalgenre zelf. Zo zingt een meisje even 'Tomorrow' uit Annie en Amelie Green als de strever Summer 'Memory' uit Cats. Net die hitmusical speelde tot 2002 in het Gillian Lynne Theatre dat destijds The New London Theatre heette. Geweldig is de repliek van Tomkins dan ook: 'Ik wil dat nummer niet langer horen in dit gebouw!' Het enige moment in de musical dat de rocker erg streng klinkt.

Andrew Lloyd Webber stond in voor de muziek van School of Rock, Glenn Slater voor de teksten en Julian Fellowes voor het libretto. De musical is gebaseerd op de vijftien jaar oude gelijknamige film van regisseur Richard Linklater. Van de een op de andere dag wordt gitarist Dewey Finn uit de band No Vacancy gezet dat een hoog testosterongehalte toont tijdens openingsong 'I'm Too Hot for You'. Daardoor kan hij zijn huur niet meer betalen aan zijn vriend Ned Schneebly en diens vrouw Patty die een serieuze zaag kan spannen. Wanneer Dewey een telefoontje krijgt dat bestemd is voor Schneebly, die leerkracht is, doet hij zich als hem voor en aanvaardt de job op de prestigeschool Horace Green waar Rosalie Mullins (Laura Tebbutt) het schoolhoofd is. Hij zal er geen al te orthodoxe praktijken op nahouden, simpelweg omdat ie er niet voor gestudeerd heeft om les te geven. De eerste dag, wil ie vooral met rust gelaten worden omdat ie een kater heeft. Dat zint Summer niet, het haantje de voorste van de klas, die aan de leiding staat in het klasement van de klasgroep (Studio 100 heeft dit element 'creatief als ze zijn in Schelle' recent nog in een Ketnetmusical gestoken overigens). Zij stelt dat haar ouders zo veel geld maandelijks betalen aan de school niet om niets te doen.

Finn komt op het idee om de talenten van zijn leerlingen onder de loep te nemen en een rockband met hen te starten die School of Rock zal gedoopt worden. Zijn plan? Meedoen aan de wedstrijd de Battle of Bands. Met het excuus dat de leerlingen terminaal ziek zouden zijn, geraken ze uiteindelijk geselecteerd. Ondertussen wordt de leerkracht verliefd op het schoolhoofd en vice versa, maar komt op een dag alles uit. Gevolg? Een woedende groep ouders die vaststellen dat hun kinderen de afgelopen maanden volgens hen niets geleerd hebben, en Schneebly die een goedbetaalde job aan zijn neus zag voorbijgaan. Die conflictstof wordt hier echter niet voldoende uitgewerkt. Al had het meisje naast ons het knap lastig toen Dewey wandelen werd gestuurd en alleen op zijn kamertje zat. Het erg scherpe contrast tussen het strenge en formele 'jowel ze dragen er uniformen - schoolleven, laat zich duidelijk horen in de score van School of Rock. In 'Here at Horace Green' laat Tebbutt begeleid door blokfluiten de typische sfeer van een muziekles op school horen. Ook refereert ze even naar de Toverfluit van Mozart

in de overbekende aria van de Koningin van de Nacht in het toepasselijke nummer 'Queen of the Night'. In het eerste deel horen we dat nummer met onder andere strijkers, piano, cello, blokfluit, en woodblocks in een repetitie die nergens op lijkt waarbij vooral de zangkunst van het schoolhoofd het geheel ietwat overeind moet houden. In het tweede deel wordt de song hernomen maar dan in een vet rockoperajasje.

In deel één is 'Horace Green Alma Mater', meerstemmig gezongen door haar, de studenten en de andere leerkrachten met stip het hoogtepunt van de show. Verder heeft ze nog een knappe song met 'Where Did the Rock Go?' waarin ze zich afvraagt wat er gebeurd is met het meisje dat ze ooit geweest is. (lees: vroeger was ze alternatief en een rockfan, maar in de loop der jaren is ze formeel, saai en heel hard gefocust geraakt op regeltjes). Naast haar is het in het tweede deel vooral Kaylah Black die mag schitteren als Tomika wanneer ze 'Amazing Grace' en 'If Only You Would Listen' live mag brengen. Het jongerenensemble, Kaylah Black en Laura Tebbutt stippen we dus aan als de lichtpuntjes uit School of Rock die ondanks enkele sterke prestaties naar ons gevoel te licht uitvalt, zowel inhoudelijk als qua songs en libretto.

< Bert Hertogs >